

Nr 31.

Ankom till riksdagens kansli den 13 mars 1934 kl. 12 m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående biträden åt ärkebiskopen.

Genom en den 16 februari 1934 dagtecknad, till lagutskott hänvisad proposition, nr 133, vilken behandlats av första lagutskottet, har Kungl. Maj:t under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över ecklesiastikärenden föreslagit riksdagen att medgiva, att ur biskopslöneregleringsfonden må under budgetåret 1934/1935 i enlighet med de närmare villkor och bestämmelser, Kungl. Maj:t kunde finna skäl fastställa, utgå ett belopp av högst 7,000 kronor till anställande av biträden åt ärkebiskopen.

I fråga om de skäl som ligga till grund för förslaget får utskottet, i den mån redogörelse därför ej lämnas här nedan, hänvisa till propositionen.

Sedan Kungl. Maj:t i proposition den 10 mars 1933, nr 202, föreslagit riksdagen medgiva, att för anställande för tiden intill utgången av budgetåret 1933/1934 av en sekreterare hos ärkebiskopen finge ur biskopslöneregleringsfonden utgå härför erforderliga medel, anmälde riksdagen i skrivelse den 16 maj 1933, nr 220, att riksdagen bifallit propositionen.

I skrivelse den 27 september 1933 har *ärkebiskopen* anmält, att han jämväl efter utgången av budgetåret 1933/1934 oundgängligen komme att behöva den hjälp en sekreterare kunde lämna.

I en sedermera till ecklesiastikdepartementet inkommen promemoria har ärkebiskopen närmare utvecklat sitt behov av arbetsbiträde och därvid anfört i huvudsak följande:

På grund av de erfarenheter, ärkebiskopen gjort under den tid, sekreterare hittills stått till hans förfogande, ansåge han sig nu böra anmäla, att han skulle finna en annan anordning av den hjälp, varav han även framdeles vore i oundgängligt behov, avgjort mera rationell och praktisk.

Vad ärkebiskopen i allra främsta rummet behövde, vore nämligen en driven och språkkunnig stenograf, för vilken uppgift en teologiskt bildad sekreterare ej utan vidare hade kvalifikationer. Stenografen borde anställas med heltidstjänstgöring. — Vidare föreläge behov av tillgång till biträde av en juridiskt bildad person, som kunde stå ärkebiskopen till tjänst vid

uppsättande av handlingar och utlåtanden m. m. Ett dylikt biträde behövde tagas i anspråk endast för ett begränsat antal ärenden. — Slutligen skulle ärkebiskopen hava mycket god användning för en prästerlig medhjälpare av högre teologisk utbildning och med god förfarenhet i de viktigaste kulturspråken. Denne borde därvid biträda med korrespondensen med kyrkosamfund i utlandet, vid besök av främmande kyrkomän och så vidare. Därest detta biträde befriades från direkt skrivarbete och uppsättandet av utlåtanden, torde hans tjänst böra kunna erhålla karaktären av bisyssla.

Kostnaden för det av ärkebiskopen sålunda ifrågasatta kansliet kunde beräknas till ett årligt maximibelopp av 7,000 kronor, därav till stenografen 3,000 kronor, till det juridiska biträdet 1,500 kronor samt till en prästman 2,500 kronor.

På grund av det anförda anhölle ärkebiskopen att — i stället för medel till avlönande av en sekreterare — ett årligt anslag ställdes till hans förfogande till bestridande av kostnaderna för ovannämnda kanslipersonal.

I avgivet utlåtande ha *kammarkollegiet* och *statskontoret* ansett anslag till sekreterarhjälp åt ärkebiskopen fortfarande vara erforderligt, därvid de icke haft något att erinra mot att sekreterartjänsten finge utbytas mot särskilda biträden på sätt ärkebiskopen ifrågasatt, då kostnaderna för dessa syntes bliva i huvudsak desamma som för en sekreterare. Efter att ha erinrat om att biskopslöneregleringsfondens tillgångar och inkomster minskats på senare år, framhålla ämbetsverken, att i avvaktan på vinnande av närmare klarhet beträffande lösningen av biskoparnas lönerogleringsfråga och bättre översikt över fondens ekonomiska bärkraft syntes likväl fondens medel för denna gång kunna tagas i anspråk för ifrågavarande jämförelsevis obetydliga kostnadsbelopp. Därest det skulle visa sig, att kostnaden för ifrågavarande ändamål icke vidare kunde bestridas ur biskopslöneregleringsfonden och att någon sammanslagning av denna fond med kyrkofonden icke inom den närmaste tiden kunde komma till stånd, syntes anslag i fortsättningen få äskas av riksdagen.

För egen del anför *föredragande departementschefen*, bland annat, att han i likhet med ämbetsverken ansåge fortsatt anslag till biträde åt ärkebiskopen erforderligt. Han hade därvid icke något att erinra mot att den för innevarande budgetår medgivna sekreterarbefattningen för framtiden utbyttes mot särskilda biträden på sätt ärkebiskopen föreslagit. Kostnaderna för det allmänna syntes därigenom icke komma att ökas. Beträffande sättet för ifrågavarande kostnaders bestridande ansåge han sig böra i likhet med ämbetsverken begränsa förevarande hemställan att avse budgetåret 1934/1935.

Utskottet.

Utskottet har vid sin granskning av propositionen icke funnit skäl till anmärkning mot densamma. Härvid förutsätter utskottet, att kostnaderna för ifrågavarande kanslipersonal, därest den även framdeles finnes erforderlig, icke komma att överskrida nu föreslaget belopp.

Utskottet får alltså hemställa,

att förevarande proposition måtte av riksdagen bifallas.

Stockholm den 13 mars 1934.

På första lagutskottets vägnar:

A. ÅKERMAN.

Vid detta ärendes behandling ha närvarit:

från första kammaren: herrar *Åkerman, Klefbeck, Bissmark, Larson* i Lerdala, *Norling, Öhman, Wikström* och *von Heland*;

från andra kammaren: herrar *Lindqvist* och *Hedlund* i Östersund, fru *Östlund*, herr *Johanson* i Huskvarna, fröken *Wellin* samt herrar *Björling, Gardell* i Stenstu och *Hermansson*.
